

*Johnny
Praet*

20 mei 1950 ~ 3 januari 2011

ROUWLEIDING VAN RAEMDONCK
03/755 12 92

't Leven stopt niet
als je adem stopt.
't Leven stopt niet
bij die laatste zoen.
't Leven stopt niet
als de dood aanklopt,
als je denkt:
ik had nog zoveel kunnen doen...
't Leven stopt als
niemand om je geeft.
't Leven stopt als
niemand om je rouwt.
't Leven stopt als
niemand voor je leeft.
Je leeft... zolang
er iemand van je houdt.

Geachte familie en vrienden van Johny,

*W*e hebben zojuist Kerstmis en Nieuwjaar weer verpakt in dozen en het terug op de zolder of in de garage gezet tot volgend jaar. Een tijd van intens genieten van elkaar, van de familie en van de magie die verbonden lijkt bij deze tijd van het jaar.

En dan plots staat de dood ongevraagd in jullie midden. Niet eenmaal, maar tweemaal en zo kort volgend op elkaar. Het blijft een noodlot waaraan niemand kan ontsnappen, maar dat steeds te vroeg komt. Ondanks het feit dat wij allemaal, elke minuut, dichter staan bij ons eigen overlijden, willen wij daar niet aan denken. Wij schuiven dit moment voor ons uit en genieten zo veel mogelijk van het leven. Het gevolg daarvan is dat wij nooit voorbereid zijn op het moment dat wij echt oog in oog staan met het levenseinde. Een dag als vandaag laat ons de sterfelijkheid van ons eigen bestaan aanvoelen, omdat iemand die een wezenlijk deel uitmaakte van jullie leven er niet meer is. Toch is Johny niet weg. We zullen hem niet meer kunnen aanraken, we zullen niet hem niet meer kunnen bezoeken. Maar toch zal hij nog bij jullie zijn, in jullie gedachten en in jullie hart.

Die gedachten en herinneringen aan onze dierbaren, sluipen soms zo ongemerkt onze gedachten binnen. Je denkt heel dikwijls aan de mensen die iets betekenden in je leven op gewone doordeweekse momenten, op ogenblikken die je zelf verrassen. Die

gedachten kunnen je soms overvallen als gevolg van een geluid, een woord, een gezegde of geur. Op dat moment is onze dierbare dan wel aanwezig. Niet meer tastbaar maar wel levensecht en met meer detail dan ooit iemand zou kunnen omschrijven of vastleggen. Om die reden wil ik vandaag niet zien als een afscheidsviering. Afscheid nemen is een definitieve en onomkeerbare handeling. Vandaag zullen we Johnny eren voor wie hij was en hem begeleiden tijdens zijn reis van het tijdelijke naar het eeuwige.

We hebben hem hier vooraan geplaatst in een kring van bloemen, maar de kring van mensen die wij vormen is veel belangrijker. We tonen hier aan onszelf en aan elkaar dat er in deze hedendaagse en soms harde wereld nog plaats is voor gevoelens zoals medeleven, steun en er zijn voor elkaar als het nodig is. Juist zoals Johnny zijn hele leven geleefd heeft.

Hoe kan je iemand als Johnny omschrijven of nog maar proberen te vatten in een tekst? Tijdens het gesprek dat ik had met Rita, Marc en Ben, werd ik overvallen door een veelvoud van facetten die allemaal betrekking hadden op dezelfde persoon. Ongelofelijk bijna. De ene na de andere anekdote passeerde de revue, de ene na de andere uitspraak die eigen was aan Johnny deed ons lachen. De ene na de andere verbetering die hij uitvond, met de nadruk op zelf uitvinden en uitproberen tot het lukte, sloeg ons met verbazing. Het gesprek golfde van het werk van Johnny, waar hij de leermeester voor velen was, over de grappen en grollen in de straat waar hij woonde, verder naar de uitstappen met de motor, via alle Vlaamse en buitenlandse wegen, wegeltjes en grachten, om verder stil te staan bij het zelf ontwerpen van uitlaten, kleppende kessels en Chinese sterren, om te eindigen bij het strafste van alle verhalen: Johnny heeft ooit gereden om een motorfiets die als brandstof frituurolie verstookte, met als gevolg dat de hele straat en iedereen die achter hem aan reed, stonk alsof er ergens een frituur in brand stond. Ik weet echter ook dat ieder van jullie die niet bij dit gesprek aanwezig waren, mij waarschijnlijk nog zoveel nieuwe verhalen en gezegden zouden kunnen aanreiken dat men er een boek over zou kunnen schrijven.

Daarom zijn de volgende getuigenissen veel belangrijker. De eerste getuigenis is van Georges. Het is mij een grote eer deze tekst aan jullie te mogen voorlezen.

Johnny, een vriend als geen ander, is ons onverwacht ontruikt.

Er waren hoopvolle verwachtingen bij de bestrijding van zijn ernstig ziektepatroon. Hoop op het vooruitzicht van een totale genezing werd ontkracht door de plotse dood. Het bruuske afscheid van Johnny is moeilijk te aanvaarden.

Hij was toch zelf een zeer optimistische persoon, die nooit aflatend anderen kon bezielen en motiveren, om nooit, in welke omstandigheden ook, op te geven.

Een humanist in woord en daad, die op zijn manier weerwerk bood aan vervloeking en onrecht.

Eerlijk door het leven gaand, de anderen naar waarde schattend, met een steeds ontwapenende glimlach en aanstekelijke humor, wist hij ontmoediging te bestrijden.

Met eerbied nemen we afscheid van een eerbare en immer dankbare vriend, die in onze gedachten steeds aanwezig zal blijven.

Staes Georges

Beveren, 4 januari 2011

De volgende getuigenis is een eerbetoon aan Johnny, geschreven door Karel, de echtgenoot van zijn zus Christella.

*J*ohnny, mijn schoonbroer en wat voor een.

De eerste keer dat ik je zag was, als ik voor het eerst bij u thuis kwam, om even kennis te maken met de familie, omdat ik verliefd was geworden op een van uw mooie zusters, namelijk Christella.

De eerste woorden toen waren: „Allé jong, ge zij nen dag te vroeg, morgen zijn het frieten.” Toen wist ik het al dit, wordt mijn eerste schoonbroer.

Ik heb nadien de deur figuurlijk plat gelopen. We hebben menige zondag samen aan tafel gezeten om pistolekes te eten met prepare en soep. Dit waren de zondagen waar we allemaal naar uitkeken. Toen kwam ik ook tot de vaststelling dat Johnny „nen echte motofreak” was en dat was voor mij onbekend terrein. Toch heeft dat mij er toe aangezet om te leren rijden met een echte moto. Naast het ouderlijk huis, dat toen nog braakliggend was, heb ik mijn eerste rondjes gereden op een Ossa. Johnny, ge waart me wel vergeten te zeggen hoe ik moest remmen. En daar lag ik, Johnny kwam snel ter hulp en zei toen: „Dit zijn de remmen, nu zult ge dat nooit vergeten.” Zo was Johnny, altijd rechtuit en eerlijk.

Na mijn huwelijk met Christella kwam kleine Jurgen. Wat waart ge trots, weeral een kleinkind in de familie, die nadien de tuin heeft platgelopen en gespeeld met zijn liefste nonkel.

De jaren vlogen voorbij en toen hebben we veel plezier en feestjes gehad met de motorvrienden. De vele tourritten die we hebben gedaan met de BMW sidecar en mijn eerste aankoop van een Yamaha 125 Trial en toen hebt ge geprobeerd mij de knepen van het rijden aan te leren met veel vallen en opstaan, zowel in het Vlaamse land als in de Ardennen, namelijk Bilstain, waar we ook veel plezier gemaakt hebben met de kinderen, de familie en vrienden motorrijders.

Johnny, de moto is bij u altijd een passie geweest. Bij ieder bezoek was je aan het sleutelen en vertelde je mij wat je juist aan het doen was. Ook al begreep ik er niet veel van, het was niettemin een boeiend gesprek.

De jaren verstreken en Jurgen kreeg zelf kindjes. Renzo was je oogappel als hij op bezoek kwam en hoe dikwijls heb je geprobeerd om hem in de sidecar te krijgen, maar het lukte niet. Als Renzo nu thuis is zegt hij: „Nonkel Johnny met zijn moto”.

Je bent toen ook heel erg ziek geweest maar, Johnny kennende, was je na enkele maanden weer de normale Johnny van weleer met zijn vele toekomstplannen.

Wat betreft het motorrijden met de oldtimers, we hadden nog afgesproken om in januari nog eens samen te komen maar toen kwam het bericht van het overlijden van je oudste zuster Jenny, dit was voor jou een grote slag.

Nu moeten we je zelf missen, maar een ding is zeker, hierboven gaan ze nog nooit zo een goede moto mecanicien gehad hebben als nu.

Het gaat je goed, mijn liefste schoonbroer. Wij vergeten je zeker niet en geloof mij dat, als ik gezond mag blijven en ik ben op pensioen en ik ga motorrijden, zal ik zeker aan jou denken en als ik raad nodig heb zal ik het jou wel vragen, want je stond altijd klaar om voor een oplossing te zorgen. Wij nemen geen afscheid, je zal altijd in onze gedachten blijven en we zullen zeker aan jou denken als we met de familie samen zijn. Bedankt dat we door jou een hele mooie en plezierige tijd hebben mogen beleven, dat zal altijd in ons hart gegrift staan. En zoals Frank Sinatra het heeft gezongen: „I did it my way.”

Door omstandigheden, buiten haar wil om, kan Marleen, Johny's schoonzus, hier vandaag niet aanwezig zijn. Toch is Johny in haar gedachten. De volgende tekst is haar eerbetoon aan hem.

*J*ohny,
Het is niet te geloven, het lijkt allemaal zo onecht. Een kwade droom waaruit we morgenvroeg zullen ontwaken. Maar de dagen verstrijken en het blijkt geen kwade droom maar pijnlijke realiteit. Dan komt de nare, ondraaglijke gedachte dat we elkaar nooit meer zullen weerzien. Stilaan komen alle herinneringen terug: De fijne vakantie voor ons kinderen en de dolle fratsen die jullie uithaalden. Je had wel altijd een verrassing voor hen. Steeds had je een extraatje in petto. Voor de kinderen altijd een avontuurlijk feest als ze naar tatan en nonkel Johny op vakantie mochten. Toen de kinderen op eigen benen gingen staan, waren er onze jarenlange wekelijks uitstappen met ons gevierden. Veel hebben we gelachen, gehuild en ernstige diepgaande gesprekken gehad. We hebben vele, hele mooie, maar ook triestige dingen samen gedeeld, kortom dingen gedaan die je alleen met goede vrienden doet.

Onze afsluiter, bijna een ritueel geworden, onze Tripel van Westmalle gaf ons altijd weer opnieuw energie om een nieuwe week te hervatten. God, wat zullen we je missen! Nooit zal het meer hetzelfde worden. Iedere gebeurtenis, elk familiefeestje wist je steeds met je dolle verschijning op te fleuren. Dit is een herinnering die iedereen voor immer en altijd zal bijblijven, want de indruk die je hebt nagelaten, is een unieke erfenis waarbij alles, daarbij vergeleken, o zo nietig is!

Heel je leven bestond erin, mensen te verrassen, maar je allergrootste verrassing is wel deze: Jouw plotse, totaal onverwachte, heengaan! Het zal ons voor eeuwig spijten dat we geen afscheid van elkaar hebben kunnen nemen en vandaar deze intrieste afscheidsbrief.

Vaarwel beste vriend en schoonbroer, waar je nu ook bent nu, het ga je goed.

Het volgende eerbetoon is van Marc, zijn schoonbroer, zijn goede vriend en zijn „Brother in Arms.”

„That’s life.”

*M*et die woorden kwam Johnny bij ons binnen, de avond van de dag dat zijn oudste zuster onverwacht het leven had gelaten. Het was 2 januari. Slechter kan een nieuw jaar niet beginnen, maar, op de manier die we van hem gewoon waren, leek hij ook dat te kunnen relativiseren. Dat was natuurlijk schijn. Ik vroeg er hem naar, uren later, aan diezelfde voordeur, toen hij en Rita klaar stonden om na, een ondanks alles, toch gezellige, ja bij momenten zelfs plezierige avond, naar huis te vertrekken.

„Het heeft toch geen zin dat ik hier de sfeer kom verpesten, hé Marc?” was zijn laconiek antwoord. Maar je wist welk groot verdriet er in zijn borstkas schuil moest gaan. Johnny was zo iemand waarvan de meeste mensen wellicht dachten: dat is er één die het niet aan zijn hart laat komen. Wel, de feiten spreken dit tegen. Weinige uren later gaf dat hart het op. Exit Johnny, that’s life.

Ik heb Johnny leren kennen toen ik een jaar of elf was, schat ik. Mijn tien jaar oudere zuster kwam hem bij ons thuis voorstellen als haar vrijer. Veel herinner ik mij niet meer van dat moment, maar ik weet wel nog dat hij indruk maakte op mij. De wereld was toen veel kleiner dan nu, en voor een elfjarige was Beveren ver. Ik kende niemand van Beveren, Johnny leek wel uit het buitenland te komen. Of van een andere planeet. Zouden die daar allemaal zo zijn? vroeg ik me af. Ik vond hem ’ne raren, maar wel nen helen toffen!

Ja, ook toen al ging Johnny niet onopgemerkt voorbij en dat is heel zijn leven gebleven. Het was gewoon onmogelijk om bij zo’n markant en excentriek figuur onverschillig te blijven. Alles wat hij deed had een of ander effect. Hij bracht je aan het lachen, greep onwillekeurig je aandacht, zette je aan het denken. Hij kon je ook kwaad maken, maar dat duurde nooit lang, want je wist wat voor een schat hij eigenlijk was. Af en toe stoorden mensen zich aan zijn radicaal verwoorde standpunten, maar, dat moesten ze wel toegeven, er zat altijd een grond van waarheid in wat hij zei. Soms voelde ik zelfs plaatsvervangende schaamte, als zijn complexloos gedrag mij en anderen misschien net iets te ver ging, op een plaats waar je geacht wordt „je fatsoen te houden”. Een restaurant op oudejaarsavond bij voorbeeld, waar dat oosters dienstertje écht niet wist wat haar overkwam. Tja, aan goed fatsoen had Johnny lak. En wat zijn omstanders daarvan dachten, kon hem ook al niet schelen. Ach kom: die occasionele ergernisjes waren voor een stuk wellicht vermomde jaloezie. Johnny was een vrije vogel en willen we dat diep vanbinnen allemaal niet zijn?

Over vogels gesproken, ik heb een klein gedichtje voor hem gemaakt:

*Johnny was een echt haantje-de-voorste,
een kleurrijke speelvogel die afstak tegen de vele grijze mussen.
Hij was een clevere man, die zelfs aan een uil nog wijsheden kon verkopen,
met een stem die kon krassen als een kraai.
Of snateren,
als een verdwaalde eend soms,
misplaatst op een domganzenbord.*

Ja, Johnny vulde de ruimte waar hij binnenkwam, niet doelbewust, nooit arrogant, maar als vanzelf, door wie hij was. Charisma heet dat, iets wat tweederangs popsterren zich met modieuze kleren proberen aan te meten. Lukt niet. Als je „het” hebt, dan heb je het ook in vuile jeans, en met handen die onder de motorolie zitten. Waar het vandaan komt, is moeilijk te verklaren, maar zijn oprechtheid en verregaande consequentie hadden er zeker mee te maken. Hij bleef altijd trouw aan zichzelf, gedroeg zich in alle omstandigheden hetzelfde, of hij nu bij een Beverse boer stond of bij de hoogste koning. Iedereen gelijk, alleman moet kakken, alleman moet dood. En Johnny dus duidelijk ook,

Nee, voor zogenaamd „gezag” dat van geld of positie moest komen, had Johnny weinig respect. Heilige huisjes kende hij niet. Aan dogma's was hij allergisch, of ze nu van de kerk kwamen of net van kerkelozen. Hij was, met andere woorden, een echte vrijdenker, in de meest letterlijke betekenis van dat woord. En ja, hij was ook wat een schavuit en schopte dus graag eens tegen zere schenen. Al was het maar om het ballonnetje te doorprikken, van wie zichzelf of het leven te ernstig nam. Zo hoorde ik, in de eerste dagen na zijn dood, allerlei verhalen die ik nog niet kende. Bij voorbeeld dat eentje, hoe 's ochtend in het weekend, waarschijnlijk om vrome kerkgangers een beetje te jennen, geregeld en oerend hard, uit zijn werkplaats La Esterella's "Oh Lieve Vrouwe Toren" weerklonk wat hij dan uiteraard uit volle borst en zo vals hij kon, van tussen zijn moto's stond mee zingen.

Hij zou het zeker hilarisch gevonden hebben, als we daar nu allemaal samen eens naar gaan luisteren. En, zing gerust mee, hoe luider hoe liever en vals mag ook!

*Oh Lieve Vrouwe Toren
hoog boven 't Vlaamse land.
Wij zijn in uw schaduw geboren,
zo hecht aan u verwant.
Nooit zullen wij vergeten,
de trotse gouden haan.
Voor u, lieve toren,
blijft steeds ons hart slaan.
Blijf daar voor eeuwig staan.*

*Als een wachter aan de Schelde staat gij daar in weer en wind,
heersend over stad en velden die de stroom tot één verbindt.
Als een bakken in de baren, blijft gij steeds het zinnebeeld
dat vooruitgang en welvaren over Vlaanderen verdeelt.*

*Oh Lieve Vrouwe Toren
hoog boven 't Vlaamse land.
Wij zijn in uw schaduw geboren,
zo hecht aan u verwant.
Nooit zullen wij vergeten,
de trotse gouden haan.
Voor u, lieve toren,
blijft steeds ons hart slaan.
Blijf daar voor eeuwig staan.*

*„Onze eigen Eyjafjallajökull,
deze Beverse vulkaan,
heeft heel wat stof doen opwaaien,
met zijn Dnepr, zie 'm gaan!
Godverdomme, 't was 'nen taaien,
'k ben er echt van aangedaan,
verbaasde burens met frituuroliegepruttel,
nu zelf als aswolke van ons heengegaan... ”*

Johny, bedankt om een stukje van mijn leven en mijn tienerjaren gekleurd te hebben. Je was niet alleen mijn schoonbroer; door het leeftijdsverschil was je in die dagen voor mij ook een soort „nonkel” Johny. Achterop de moto nam je me mee naar de cross in Stekene, ik was fier met mijn helm en onder de indruk van het lawaai, de benzinegeur en het luchtsprongenspektakel.

Een andere keer reden we naar een snelheidsrace, ergens aan de andere kant van de taalgrens, die toen in de hoofden van de mensen nog niet eens bestond. Mijn ouders kregen ver een hartaanval omdat we de terugweg in de gutsende regen hadden moeten rijden. De mensen waren nog niet veel gewoon toen. Zelf had ik bevroren handen, van het ijzige regenwater dat in mijn veel te grote handschoenen was gesijpeld, maar wat geeft dat achteraf? Ik had er een onsterfelijke herinnering bij.

Vreemd genoeg heb jij je passie voor motoren nooit op mij kunnen overbrengen, al weet ik zeker dat je dat graag had gehad. Je hebt het wel geprobeerd, met het enthousiasme dat je eigen was, maar je had al snel door dat het mijn ding niet was en drong niet aan. Ik mocht zijn wie ik zelf was, dat was allemaal geen probleem voor jou.

Wees gerust, er zijn andere dingen genoeg die je mij hebt meegegeven. In bewondering en verwondering kijken naar de wereld en het heelal bij voorbeeld, zonder dat daar een god aan te pas hoefde te komen. Je liefde voor muziek; „Get Ready” in de versie van Rare Earth, de zoete gitaar van Carlos Santana, het zompige moerasgeluid van Creedence... En wat hebben we samen gelachen om de eerste sketches en liedjes van Urbanus!

Weet je wat ik eigenlijk straf vind, Rita?

Dat ik als pakweg vijftien-, zestienjarige, liever dan uit te gaan, een tijdlang mijn vrijdagavonden bij jullie in de Bellestraat kwam doorbrengen, gewoon gezellig voor de buis, met een chipke en een cola, en dan natuurlijk; genieten van Johnny's grappige commentaren op al wat zich op het scherm daar afspeelde. Ik hoor van jou dat hij tegenwoordig – net als de rest van Vlaanderen zeker? – ook geweldig kon lachen met De Allerslimste Mens Ter Wereld. Daarom dat ik hem uitwuij, met een rijmpje in de stijl van dat programma. Hier komt het:

*Hij kende geen maat,
was altijd paraat,
voor iedereen hetzelfde: koning, keizer of soldaat.
Wie hem nog niet kende, 't is nu helaas te laat,
de orkaan is reeds gaan liggen en de naam was Johnny Praet...*

Bedankt, Johnny!

Rita wil een laatste maal het woord richten tot Johny.

*A*an mijn lieveling, Johny Boy,

*Wat missen we jou.
De leegte die je achterlaat doet ongelooflijk pijn.
Onze jaren samen zal ik nooit vergeten.
Rust nu maar zachtjes.*

Jouw schat, Rita

Op elk sleutelmoment in ons leven, hetzij toppen van gelukzaligheid of dalen van intens verdriet, lijkt het of we geen woorden kunnen vinden om onze gevoelens uit te drukken. Toch zijn woorden vaak een hulpmiddel om onze gevoelens te laten doordringen. Woorden en muziek kunnen ons meevoeren naar een plaats waar we denken aan allen die ons dierbaar waren en altijd dierbaar zullen zijn.

*Zal het ooit wennen,
jouw stem niet meer te horen?
Zoveel hadden wij elkaar nog te vertellen.
Zoveel wou ik je nog vragen.
Het antwoord heet nu stilte.*

*Zal het ooit wennen, jouw gezelschap te missen?
Zo leeg die plaats aan tafel.
Zo zeer mis ik die gulle lach.
De wijn smaakt nu niet meer.*

*Zal het ooit wennen, jouw warmte niet meer te voelen?
Zo geruststellend, jouw levensadem.
Zoveel wou ik nog van je houden.
Nu is er alleen nog die kiltte.*

*Zal het ooit wennen, jouw naam niet meer te noemen?
Zo teder als een kreet.
Zo wou ik je nog roepen.
Jouw naam klinkt nu als een echo.*

*Het zal wel wennen, zeggen mensen;
de tijd heelt, zeggen zij goedbedoeld.
Maar ik wil niet vergeten,
ik wil het niet gewoon worden.
Jij was onvergetelijk, buitengewoon.*

Jan-Frans Lindemans

Zaterdag 20 mei 1950, Johnny's geboortjaar in onze tijd. maandag 3 januari 2011, Johnny's geboortjaar voor de eeuwigheid. Tussen die jaartallen liggen 60 jaren of 727 maanden of 22.143 dagen. Al deze voorgaande jaartallen en data zullen voor veel mensen nietszeggend en onbeduidend zijn. Ik weet zeker dat ieder van jullie veel zou willen geven, om nog één van die momenten met Johnny te kunnen herbeleven.

Aan het einde van het gesprek dat ik had met de familie, als voorbereiding op de dienst van vandaag, stelde ik hen de volgende vraag: „Probeer Johnny te beschrijven in één woord of in één gedachte.” Ik kreeg de volgende antwoorden: „Wou mensen vooruit helpen, natuurlijke leider, had voor alles een oplossing, iemand om jaloers op te zijn, speelvogel, non-conformist, puur, “

We zijn, met deze woorden, gekomen aan het einde van deze dienst. We gaan zo dadelijk een laatste eer betuigen aan Johnny. Iedereen kan en mag dit doen op zijn eigen manier en volgens zijn eigen overtuiging. Daarna gaan we hem overbrengen naar zijn laatste rustplaats hier te Beveren.

Rita wil iedereen hier aanwezig bedanken voor zijn aanwezigheid en steun in deze, voor haar, moeilijke tijden.

Bij het buitengaan, zal u ook het gedachtenisprentje van Johnny overhandigd worden. Dit prentje kan een hulp zijn om hem te blijven gedenken, want al wie leeft in onze gedachten, al wie leeft in ons hart, is nooit echt dood.

We staan nu samen aan wat de laatste rustplaats van Johnny zal worden. De rustplaats die hij verdiend heeft tijdens zijn leven.

Ik denk nu aan de woorden van Phil Bosman: „In je hart leven mensen die daar helemaal thuis zijn en die daar blijven wonen, zelfs als ze dood zijn”. Zo zal Johnny altijd in onze gedachten zijn en blijven en zo zal hij bewaard worden in ons hart.

De definitieve reis.

*... En ik zal weggaan. En de vogels
blijven zingend achter;
en mijn tuin blijft achter, met zijn groene boom,
en zijn witte put.*

*Alle middagen zal de hemel
blauw en vredig zijn;
en zullen de klokken van de klokkentoren
luiden zoals nu.*

*Die van mij hielden, zullen sterven;
en het dorp zal elk jaar anders zijn;
en in die hoek van mijn bloeiende, witte tuin
zal mijn geest dwalen, vol heimwee.*

*En ik zal weggaan en ik zal alleen zijn, zonder huis,
zonder groene boom, zonder witte put,
zonder blauwe, vredige hemel...
En de vogels blijven zingend achter.*

Juan Ramón Jiménez

Johnny zal zo dadelijk weer opgenomen worden in de natuur, de natuur die alle leven creëert, opbouwt en weer terugneemt. De natuur die het geheim van het leven en de dood nooit kan en zal prijsgeven. De natuur waar hij zo van hield.

Het lijkt misschien ongepast om nu de woorden van Horatius aan te halen, maar Johnny geeft, over de dood heen, ons de volgende boodschap mee.

Carpe Diem

Vandaag is een dag om gelukkig te zijn.

Geen andere dag is je gegeven,

vandaag is een dag om voluit te leven,

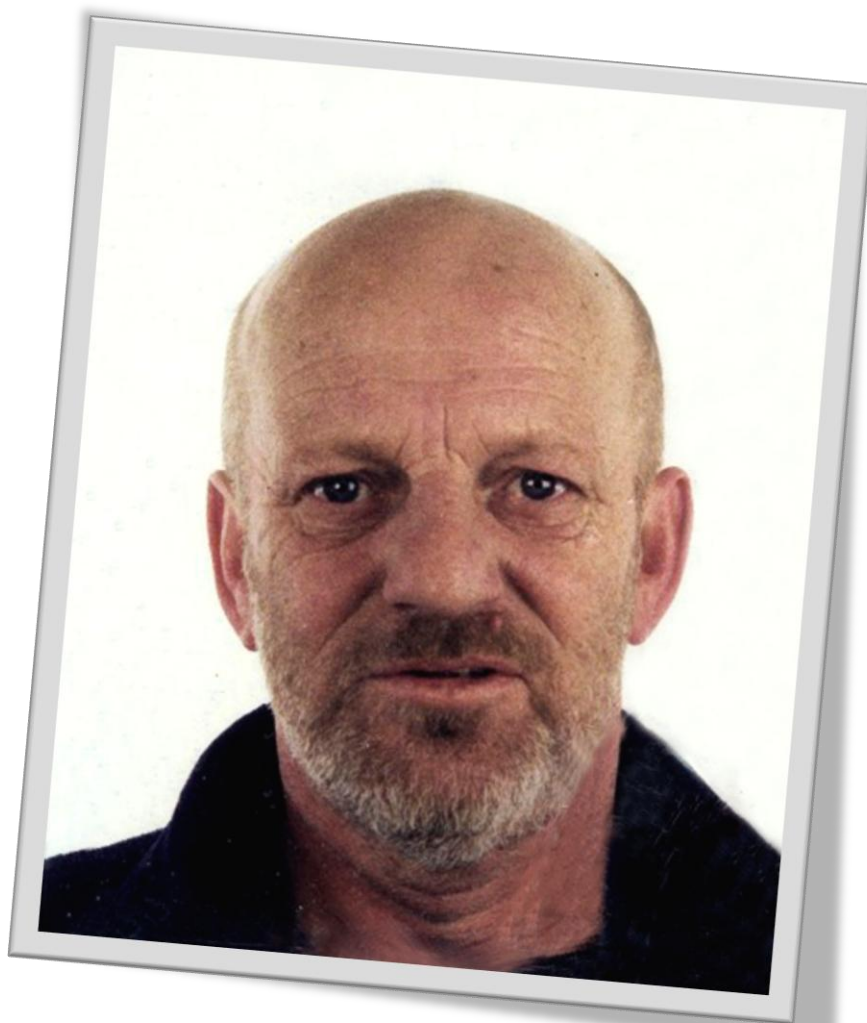
om blij en gelukkig te zijn.

Gisteren is er niet meer, morgen moet nog komen.

Vandaag is de enige dag die je even mag koesteren.

Maak ervan de beste dag.

Johnny, rust hier in vrede. Jij leeft verder in onze gedachten en in ons hart.

Jef Faes

Temse, 10 januari 2011.

ROUWLEIDING VAN RAEMDONCK
03/755 12 92